

JODI ELLEN MALPASOVÁ

ZAKÁZANÉ OVOCE

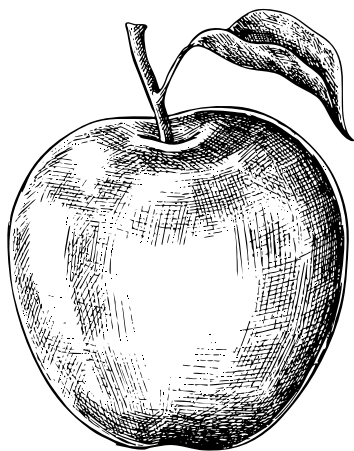

SEXY
ŽHAVÉ
HŘÍŠNÉ

Jodi Ellen Malpasová

Zakázané ovoce

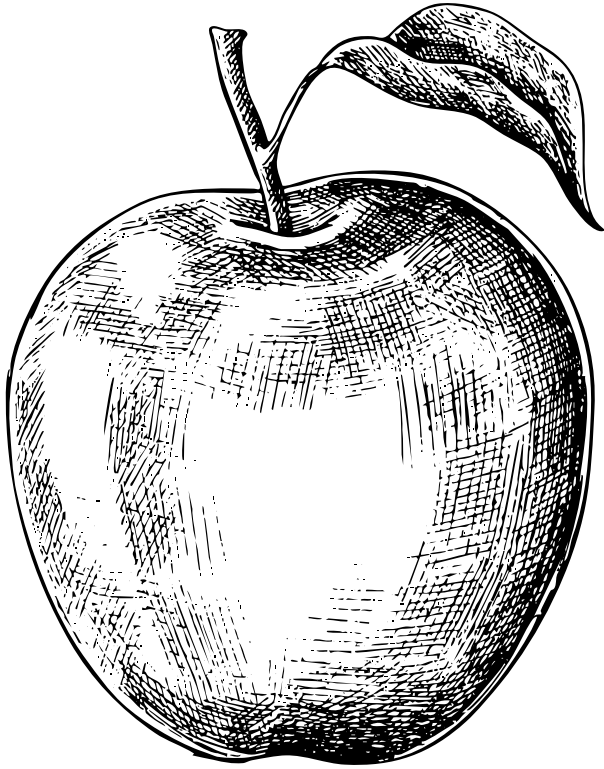

JODI ELLEN MALPASOVÁ

ZAKÁZANÉ OVOCE

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

FORBIDDEN

Copyright © 2017 by Jodi Ellen Malpas

Copyright © 2017 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Iva Bartíková, 2025

Copyright © Grada Publishing, a. s., 2025

Z anglického originálu *Forbidden*, vydaného nakladatelstvím Forever, součástí Hachette Book Group, v roce 2017 přeložila Iva Bartíková

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Martina Charvátová

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025 jako svou 9904. publikaci

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Tisk TBB

ISBN 978-80-271-5333-6 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-271-7777-6 (elektronická kniha PDF)

ISBN 978-80-271-7778-3 (elektronická kniha ePub)

Noc, na kterou se nedá zapomenout...

Pokoušení, jemuž se nedá odolat...

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími nebo mrtvými, je náhodná.

Pro Jamieho

Poznámka autorky

Zakázané ovoce“ je lákavé. Ale není dovolené. Je zakázané. *Zakázané*. Alespoň tak to říká společnost. Ale co vaše srdce?

Sepsat tato slova na papír pro mě bylo velkým skokem do neznáma. Vždycky jsem říkala, že píšu to, co mi říká srdce, ne to, co *po mně chtějí* lidé. Když jsem poprvé pomyslela na téma *Zakázaného ovoce*, pochybovala jsem o něm. Pak jsem si připomněla své motto, touhu svého srdce, a mé srdce opravdu chtělo vyprávět tento příběh, přestože jsem věděla, že to možná nebude to, co ode mě lidé očekávají. Nemohla jsem dovolit, aby mě při psaní omezoval strach z tabuizovaného tématu. A tak jsem se do toho vrhla rovnou – žádná pravidla, žádné zábrany, žádný obezřetný přístup.

Zakázané ovoce je kontroverzní. Nepochybuji o tom, že vyvolá debatu, a to mi nevádí. Jako spisovatel se smíříte s tím, že to, co vyšlete do světa, bude rozebíráno, někdy v dobrém, někdy ve zlém. Tento příběh je o konfliktu. O pocitech. O otázkách. Je to o tom, že srdce vládne hlavě.

Prosím vás, abyste se do něj pustili s otevřenou myslí a nezapomínali, že jde o příběh. O vášni, lásce a o bolesti srdce. Je o zamilování se do nesprávné osoby v nesprávný čas. Protože to se stává. Každý den. Ale především je to o tom, jak být věrný sám sobě a svému srdci. Je to o hledání spřízněné duše a o boji za ni. Protože důležité je stát si za tím, čemu věříte. A my všichni věříme v opravdovou lásku.

JEM xxx

Kapitola 1

Prokopávám se hromadami pošty na dřevěné podlaze a balan-
cuji s krabicí v ruce, když se za mnou zabouchnou dveře. Prů-
van rozvíří dva roky starý prach z rámu na obrazech v prázdné
chodbě, jeho jemné částičky se rozletí do tlumeného světla přede
mnou a najdou si cestu k mému nosu. Kýchnu – jednou, dvakrát,
třikrát – a upustím krabici k nohám, abych si otřela nos, v němž
mě šimrá.

„Zatraceně,“ odfrknu si, odkopnu krabici stranou a vydám se
do chodby hledat kapesníky.

Vcházím do obývacího pokoje, proplétám se mezi nepřehled-
nými krabicemi a hledám tu s nápisem *Koupelna*. Moc šancí tomu
nedávám. Obklopují mě krabice naskládané na pěti hromadách,
všechny čekají na vybalení. Nevím, kde začít.

Pomalou se otáčím a prohlížím si svůj nový byt – přízemní pro-
story v renovovaném georgiánském domě v ulici lemované stro-
my v západním Londýně. Okno v obývacím pokoji je obrovské,

stropy vysoké, podlahy původní. Projdu do kuchyně a ušklíbnu se nad zatuchlým zápachem a vrstvou špíny na každém povrchu. Byt je už dva roky prázdný a je to na něm vidět. Ale není to nic, co by nevyřešil jeden den v gumových rukavicích s láhví čisticího prostředku.

Najednou mě zaplaví nadšení a představuji si, jak se bude všechno lesknout, až to vyčistím litry čističe, otevřu dvoukřídlé dveře do zahrady, abych trochu vyvětrala, a pak zamířím do ložnice. Je to *obrovský* prostor s obrovskou koupelnou a původním zdobeným krbem. S úsměvem couvnu do chodby a vstoupím do druhé ložnice, ačkoli s tímto pokojem mám jiné záměry. Představuji si svůj rýsovací stůl pod oknem s výhledem ven na rozkošný dvorek a u zadní stěny pracovní stůl, na němž jsou rozesety technické výkresy a složky. Je můj. Všechno je to moje.

Trvalo mi rok, než jsem našla ideální byt v dostupné cenové relaci, ale konečně jsem se dočkala. Konečně mám vlastní byt a také vlastní ateliér, kde můžu pracovat. Vždycky jsem si říkala, že do třiceti let budu mít vlastní firmu a vlastní bydlení. Svůj cíl jsem překonala o celý rok. A teď mám víkend na to, abych se tu cítila jako doma.

Jako na zavolanou se ozve zabouchání na vchodové dveře. Proběhnu bytem – svým bytem –, rozrazím dveře a zastavím se tváří v tvář láhvi prosecca, která je na mě namířená.

„Vítej doma!“ zaspívá Lizzy a ukáže mi dvě sklenice.

„Panebože, ty jsi skvělá!“ Vrhnu se dopředu, popadnu láhev a skleničky, potom jí uhnu stranou a přivítám ji ve svém novém domově. Na tváři mám ten největší úsměv.

Hned mi ho oplatí a vběhne dovnitř, krátké černé vlasy má sotva pod bradu a tmavé oči jí září štěstím – štěstím ze mě. „Nejdřív si přijijeme, pak uklidíme.“

Souhlasím, zavírám za ní dveře a následuji ji do přeplněného obýváku.

„Sakra, Annie!“ zalapá po dechu a zastaví se ve dveřích, když zpozoruje hory krabic. „Odkud se to všechno vzalo?“

Prosmýknu se kolem ní, položím sklenice na krabici a začnu odlepovat staniol z láhve šumivého vína. „Většina z toho je pracovní,“ vysvětlím, vytáhnu zátku a začnu nalévat.

„Kolik knih a propisek potřebuje jeden architekt?“ zeptá se a ukáže na protější stranu obývacího pokoje, kde se po celé délce jedné stěny táhne řada plastových krabic napěchovaných různými složkami, učebnicemi a psacími potřebami.

„Většina knih je ještě z univerzity. Micky se zítra zastaví s dočasnou a odveze věci, které nechci, do charitativního obchodu.“ Podám Lizzy skleničku a přituknu si s ní.

„Na zdraví,“ řekne a napije se, zatímco se rozhlíží kolem. „Kde začneme?“

Připojím se k ní, usrkávám a rozhlížím se po nepořádku, který je mým novým domovem. „Musím si dát do pořádku ložnici, abych měla kde spát. Zbytek vyřeším o víkend.“

„Ooh, tvůj budoár!“ Vytáhne na mě sugestivně obočí a já zakoulím očima.

„Tohle je zóna bez mužů.“ Znovu do sebe naklopím doušek prosecca a vydávám se na cestu k ložnici. „Kromě Mickyho,“ dodávám, když vcházím do obrovského prostoru a v duchu přesouvám

postel, skříně a toaletní stolek, které jsou prozatím vyskládané uprostřed místnosti. Doufám, že se Lizzy při přípravě na přesun všech těch těžkých věcí protáhla.

„Tvůj život je zóna bez mužů.“

„Mám moc práce,“ spokojeně se usměju. To se mi líbí. Moje nové podnikání funguje. Není lepší pocit než sledovat, jak vize ve vaší hlavě ožívá, jak se z nákresu stává skutečná budova. Od svých dvanácti let jsem přesně věděla, co chci dělat. Táta mi k narozeninám koupil králíka a já jsem byla z kotce, který jsme k němu dostali, dost nešťastná, a tak jsem tátu přemlouvala, aby ho rozšířil a vytvořil pro mého nového kamaráda lepší podmínky. Zasmál se a řekl mi, ať si nakreslím, co chci. Tak jsem to udělala. Už jsem se nikdy neohlédla zpět. Po letech, co jsem zvládla maturitu, čtyřech letech na univerzitě v Bathu a sedmi letech práce v komerční firmě, zatímco jsem se snažila složit tři zkoušky na samostatného architekta, jsem teď tam, kde jsem vždycky chtěla být. Pracuji na sebe. Pomáhám lidem uskutečnit jejich vysněné projekty.

Zvednu sklenici s šumivým vínem. „Jak to jde v práci tobě?“

„Pracuji, abych žila, Annie. Nežiju proto, abych pracovala. Na pedikúru, pleť a nehty myslím, jen když jsem v salónu,“ Lizzy se ke mně připojí na prahu mé nové ložnice. „A neměň téma. Už je to rok, dva měsíce a jeden týden, co sis vrzla.“

„Víš to dost přesně.“

Lizzy pokrčí rameny. „Byly to mé osmadvacáté narozeniny.“

Na tu noc si vzpomínám až příliš dobře, i když jeho jméno mi v paměti neuvízlo.

„Tom,“ připomene mi, jako by mi četla myšlenky, a otočí se ke mně. „Roztomilý hráč ragby. Kamarád Jasonova kamaráda.“

Z paměti se mi vynoří stehna toho roztomilého hráče ragby. Usměju se a vzpomínám na noc, kdy jsem se seznámila s kamarádem Lizzyina přítele, Tomem. „Byl docela roztomilý, že?“

„Dost! Proč už ses s ním znovu neviděla?“

„Nevím.“ Pokrčím rameny. „Nic tam nebylo.“

„Byla tam stehna!“

Zasměju se. „Víš, co myslím. Jiskra. Chemie.“

Ušklíbne se. „Annie, za celou dobu, co tě znám, podle tebe *nikdy* nepřeskočila jiskra.“

Má pravdu. Kdy se objeví muž, který mi vyrazí dech? Dostane mě? Přiměje mě myslet na něco jiného než na kariéru? Jediná věc, která mi zrychluje tep, je moje práce.

„Zanevřela jsi na chlapy navždy?“ Lizzy se vloudí do mých myšlenek. „Protože Jason má spoustu kamarádů, co mají kamarády.“

„Už mě to všechno nudí. Randění. Stres. Očekávání. Nikdy mi nic nesedlo,“ říkám odmítavě. „Stejně jsem teď příliš zamilovaná do své práce a svobody.“

Lizzy se upřímně pobavená směje, zatímco vejde do pokoje a nakoukne do koupelny. „Tvá svoboda je vážně omezena osmdesátihodinovým pracovním týdnem.“

„Devadesátihodinovým,“ opravím ji a ona se zamračí. „Minulý týden jsem pracovala devadesát hodin. A právě na to mám čas.“

„Ale co zábava?“